

Vše je o lidech a chuti pro krajinu něco udělat

Myslivost 11/2020, str. 24 Jiří Kasina

I v letošním, naprosto neobvyklém a společensky chaotickém roce z hlediska nákazových opatření, se vyhodnocovala soutěž Českomoravské myslivecké jednoty Honitba roku. Bohužel se ale nepodařilo uspořádat slavnostní vyhlášení oceněných honiteb nejen tradičně v červnu na Ohradě, ale následně ani na žádné další veřejné akci.

A tak jsem se rozjel představit jednu z oceněných honiteb. Vydal jsem se na Kolínsko, do míst, kde se zvedá plochá Polabská nížina do lesů jižně směrem k Posázaví. Honitbou mne provezl a vše vysvětlil myslivecký hospodář MS Vítice **Leoš Brožek**

Řekněte mi nejprve základní údaje o honitbě?

Myslivecké sdružení Vítice má pronajatou honitbu od honebního společenství Vítice, je to tedy klasická společenstevní honitba. Honitba má rozlohu 2948 ha, z toho je 308 ha ostatní plochy, 2454 ha orné půdy, 180 ha

tvorí les a 6 ha vodní plocha, kterou tvoří potoky. Nacházíme se na Kolínsku mezi Českým Brodem, Kostelcem nad Černými lesy a Kouřimí. Směrem od Českého Brodu je to nižší polabská rovinatá část, honitba pak přechází postupně ke Kouřimi a ke Kostelecku, kde je již terén členitější až do výše 460 m nad mořem, kde se také nachází jediná souvislá část lesa.

A údaje z hlediska členské základny?

Celkem je nás momentálně 40 členů, já jsem myslivecký hospodář od roku 1996, jinak členem jsem tu od roku 1985. Pocházím odsud z Vitic, rodiče se přestěhovali do Kolína a já jsem se sem pak vrátil. Tak jako asi v mnoha jiných honitbách je věková struktura spíše starší, nejvíce je tu členů kolem padesátky, mladých je minimum a 12 členů máme okolo 70 let a více. Takže realita je taková, že pravidelnou mysliveckou aktivitu vykazuje asi 25 členů, což je ale myslím v porovnání s jinými spolky docela dost. Jen když vezmu jeden údaj – střílíme tu každoročně asi třicet srnců, lov se docela rovnoměrně a spravedlivě každoročně dělí na 25 lidí. Samozřejmě jsou i jiné aktivity, jsem rád, že snad u nás opravdu docela slušné procento členů pravidelně do honitby chodí. Znáám situaci i v řadě jiných spolků, vím, že mnohdy je to o aktivitě jen malé skupinky, to u nás zatím není.

Tím jsme se hned dostali ke zvěři a stavům v honitbě...

Máme tu drobnou zvěř, bažanta, zajíce, ze spárkaté hlavně srnčí a černou. Myslivecky se soustředujeme na péči o zajíce a bažanta, které pravidelně lovíme, srnčí je pro nás hlavní zvěř. Na lov černé zvěře se zaměřujeme také, ale nejvíce v souvislosti s drobnou zvěří. V loňském roce jsme ulovili 70 kusů černé, některé roky se podaří ulovit i kolem stovky kusů. Lovecký tlak na černou utváříme hlavně v rovinatější a nižší části honitby, kde černá působí jednak škody na zemědělských kulturách, jednak škodí na mladé drobné zvěři. Myslím, že úspěch je docela dobře vidět, v místech, kde před nějakými sedmi osmi lety byli divočáci v kukuřicích nebo v pšenících v počtu dvaceti třiceti kusů, se dnes vyskytují divočáci jen sporadicky a stavy zajíců a bažantů šly viditelně nahoru.

Pojďme tedy k drobné zvěři, stavům a lovům...

V současné době máme jarní kmenový stav přes 600 zajíců, z toho asi 150 zajíců lovíme. Co se týká bažantů, v honitbě máme asi 300 kusů divoké populace, střílíme kolem 80 divokých kohoutů. Bažanty nevypouštíme, ani nechováme v odchovně, populaci každoročně posilujeme tak, že nakupujeme ze Židlochovic bažantí slepice, které v březnu vypouštíme. Je to tak kolem 80 slepic a vypouštíme je po skupinkách na místech, kde bažanty trvale máme. Vždy je to kolem 20.3., když už se začíná tvořit kryt a začíná bažantí tok. Mám vysledováno, že vypuštěné slepice nejen přežívají, ale úspěšně se zapojují do populace a každý rok sleduji, že minimálně dvacet třicet slepic z těch vypuštěných vysedí a vodí kuřata.

Při honu pak lovíme jen kohouty, uloví se jich asi kolem osmdesátky. Honů máme pět, lovíme v už vytipovaných místech, třeba v rákosinách. Ale samozřejmě lovíme při honech i škodnou, případně podle momentální situace se místo lovu bažantů zaměříme na lov černé, abychom zredukovali momentální výskyt černé v honitbě a pomohli tak drobné zvěři.

Před sedmi lety se střílelo ročně přes 80 lišek, teď maximálně do dvaceti. Lovecký tlak na lišky ale je, a musí být, značný a hlavně celoroční, to je také jeden z předpokladů úspěšného chovu drobné zvěře.

Pojďme k srnčímu...

Každoročně lovíme asi osmdesát až devadesát kusů, bohužel tento údaj mohu hned vynásobit dvěma, protože asi stejný počet tvoří srnčí zvěř sražená na silnicích, nezapomínejme také na přirozený úhyn. Prostě lov se každoročně rovná ztrátám na silnicích, když jsem to probíral s kamarády v okolí, tak všude je to stejné, bohužel nejen u nás platí pravidlo co se odloví, tak to také zahyne na silnicích.

Takže stavy jsou...

V tomto momentu se potýkáme s normovanými stavy, asi jako všude, myslivecká statistika je v tomto pohledu velmi diskutabilní. U drobné zvěře si za čísla stojím, co do statistiky jako hospodář napíšu, to v honitbě je, ale u srnčí zvěře máme normovaný stav podhodnocený výměře a úživnosti honitby. Skutečný stav je jako v mnohých honitbách vyšší, ale škody srnčí zvěři na polích jsou minimální. V honitbě máme asi 450 kusů srnčí zvěře. To vidíme i v zimních tlupách, když objedeme autem tu rovinatější a přehlednější část honitby, napočítáme třeba 260 kusů za tři čtvrtě hodiny. V poslední době pomáhá i termovize, když chodíte do nějaké lokality, kde vidíte 15 až 20 kusů a pak si vezmete termovizi, tak najednou zjistíte, že je tam minimálně dvojnásobek.

Lze konstatovat, že stavy srnčího šly u vás nahoru?

Řekl bych to asi tak, stavy postupně stoupaly, po silnějších zimách v roce 2010 a 2011, které způsobily pokles stavů a od roku 2015 je hustota zazvěření s mírnými výkyvy na stejné výši.

A trofeje?

Co se týká silných medailových srnců, těch tu moc není, srnců kolem 90 až 100 bodů CIC je dost. K tomu

přispívá asi i jistý nadstav, ale já si myslím, že je mnohem lepší, když si v podstatě ti členové, kteří mají o lov zájem mohou ročně ulovit jednoho nebo dva srnce, než když by se tu lovalo více medailových srnců, ale stavy by byly nižší a na člena by srnec připadl třeba jednou za tři roky. Je to asi ten nadstav, ten tomu přispívá. Letos se tu sice ulovil medailový srnec, možná bude i stříbrný, nevím, kolik ztratí hmotnost, měl asi 530 g, ale je to tak jednou za tři nebo čtyři roky a z udávaného množství srnců je to málo.

Takže jak si leckde stěžují, že srnčí šlo dolů, tak vy to tady nepozorujete?

Já si myslím, že ne, a i hmotnostně se nám srnčí vyšplhala na průměrnou hmotnost vyvrženého kusu na asi 16,5 až 17 kg. A když jsme u těch srnců, tam máme asi ne zrovna obvyklé specifikum - srnce lovíme až od 1.8. a ne od května, a nelovíme srnce první věkové třídy. Jsem také v okresní hodnotitelské komisi, bylo nám vytýkáno, proč nemáme jedničky. Jestliže srnec je váhově do 10 kg, tak samozřejmě je potřeba ho v honitbě ulovit, tam nemá co dělat, ale proč se střílí malí špičáci, kteří mají 15 kg i více? Proč ho budu lovit? Nikdo z nás neví, co bude mít na hlavě příští rok. Co když už shodil bulky a teď mu rostou ty druhé a on se hned v květnu uloví? Když nebude další rok trofejově slušný, tak se ve druhém nebo třetím roce odloví a aspoň bude trofej pro ty členy, kteří chtějí lovit. Já jsem spokojený s poměrem pohlaví, kdy máme na více místech nepatrně více srnců než holé zvěře, srnců v první věkové třídě lovíme minimum, lov se soustřeďuje na srnce druhé a třetí věkové třídy. Jestliže si ponecháme srnce z první věkové třídy, tak nám přejdou do dalších věkových tříd a vyšším lovem starších srnců můžeme částečně předejít úhynům z důvodu věku, ti by nám stejně uhynuli.

A naopak, pokud odlovíme první věkovou z celkového plánu lovu 35 %, tak nám potom musí srnci chybět, jelikož ti nejstarší nejsou všichni uloveni a hynou věkem. Jestliže je dost starších srnců, tak ti slabší nemají v říji šanci, a v kvalitě populace se to projeví.

Provozujeme to takto u nás v honitbě už více než patnáct let a nemohu ani náhodou konstatovat, že by tento přístup k lovu měl negativní vliv na chov zvěře, spíše naopak. Co já pamatuji, tak se obecně propaguje průběrný odstřel, ale nějak to nefunguje, pokud by to bylo tak jasné, tak máme všude zlaté srnce, výsledky se ale nedostávají.

Je to však také o tom, aby zvěř byla zdravá, musí se odčervovat, přikrmovat, zvěř musí mít krmení pořád, když půjdu ke korýtku v sobotu s batohem a v neděli tam už nic nebude, tak se na mnohé kusy vůbec nedostane. Mělo by to fungovat tak, že kdykoliv zvěř přijde ke krmenímu zařízení, tak by tam mělo něco být. Ale tak musí být krmených zařízení jednak dostatek, jednak musíme mít dostatečnou zásobu krmiva. Ano, stojí to úsilí a finance, ale vyplatí se to.

A jak přistupujete k lovu holé?

Srnčata samozřejmě lovíme už od září, nejsem toho názoru čekat do prosince. Za prvé později srnce přebarví do zimní srsti, vypadá větší, špatně se rozeznávají slabší kusy, za druhé v prosinci už nemáte tolik času, zvěř se loví v zimních tlupách, stresuje se.

V září a říjnu je potřeba lovit, a to srnčata i srny, nejsou ještě pořádně přebarvené, i pro méně znalé členy je jednoduché lovit holou - vyleze vám pět kusů, převážná část je přebarvená, jestliže vidíte na kýtách srnčete puntíky, tak ho můžete lovit. Když je tam srna, která není přebarvená, má ale srnče v zimní srsti, tak ji nelovím, jestliže není přebarvená, je slabší, má navíc slabé srnče, tak ulovím oba. Teď máte ještě stát kukuřice, srnčí z kukuřic vychází, ulovíte, kus zhasne a za chvíli vám vyleze další.

V prosinci jsou všichni stejní, myslím, že pěkné srnče od mladé srny z loňského roku málokdo rozezná. V prosinci se loví na čekané, vyleze vám sice naráz i dvacet kusů, pokud slabší srnče poznáte, střílíte ho, ale stresujete celou zimní tlupu, to je špatně.

Kolik ročně investujete do honitby na krmení a čím přikrmujete?

Pro srnčí zvěř nás krmení stojí kolem 80 000 Kč, přikrmujeme ovšem, do ovsa přimícháváme triticales. Po vánocích dáváme granule pro spárkatou zvěř, ty přimícháváme do ovsa a zvěř to bere až do května. A vůbec nevadí, že už je koncem dubna na poli potravní nabídka, zvěř si stále k zásobníkům chodí, vidíme to na fotopastech. Nevezme si sice tolik jako v zimě, ale vezme. Dokonce i vytlučení staří srnci si tam přijdou, vezmou trošku jádra a odejdou.

Jsem tu ale hlavně proto, že jste byli oceněni v soutěži Honitba roku. Začneme prosím popisem, jaké máte vztahy s místními zemědělci...

U nás je deset hospodařících zemědělců, největší je ZD Vitice, které hospodaří na 1000 ha, pak jsou tu další soukromníci. Naše vize je taková, že v první řadě musíme se zemědělci být zadobře, jinak to nemůže fungovat. Jestliže zemědělec hospodaří a není myslivec, tak je potřeba ho podpořit, vysvětlovat a snažit se společně fungovat. Když je myslivec, pak je spolupráce vždy lepší. A začíná to třeba i jen zdánlivou drobností, že není třeba po poli jezdit auty až k posedu, to je špatně. Členové už pochopili, že pokud střílí osmdesátikilové prase, tak ho na zádech nikdo neodnese, tak se pro něj musí rozumně dojet, ale jestliže si někde krmí a nese jen kyblíček kukuřice, tak přece na místo může dojít a ne jet autem.

Zatím si myslím, že to u nás funguje, taky děláme chyby, ale musíme se snažit chyby napravit nebo se rozumně dohodnout. A naopak i zemědělci mohou působit škody na zvěři, nejen při senosečích. Když bylo potřeba trávit hraboše, tak jsme šli a pomohli aplikovat do děr a ne nechat rozhazovat plošně. A asi i proto jsme nenašli na ošetřených polích padlého zajíce.

Další možností spolupráce jsou úpravy krajiny. Zemědělci dělají biopásy, dělají to za peníze, mají na biopásy dotace, kdyby nebyly, asi by biopásy nedělali. Když si to ekonomicky spočítají, tak okraje pozemků jim výnosově nedají tolik, kolik dostanou v dotacích na biopás. A zase je to o domluvě kde a jak by byl biopás vhodný, do půlky června se musí biopás zasít a do konce března následujícího roku je netknutý. Jsou tam motýli, je tam hmyz, plevel, bodláky, ale do přírody toto jednoznačně patří. Dokud na tato opatření budou finanční prostředky od státu, tak to snad zemědělci dělat budou.

Jsou ale i škody na plodinách, které zvěř způsobí a k nim se musíme jako myslivci postavit čelem a řešit vše domluvou, zvýšeným loveckým tlakem a jinými opatřeními, ne vše dohnat k soudu, tudy cesta nevede.

Ocenění v soutěži jste byli ale hlavně proto, že už řadu let sami aktivně pomáháte krajině. Jaká konkrétní opatření děláte?

S výsadbou stromů jsme začali už v roce 2001, dnes jsou na některých místech vzrostlé dospělé kaštiny. Potom jsme začali sázet jeřabiny, jasany, od Školního lesního podniku v Kostelci jsme také začali odebírat ovocné stromy.

My jsme totiž nejprve nemohli sehnat ovocné odrůdy, vysokokmeny do volné krajiny, nechtěli jsme nějaké šlechtěné produkční odrůdy. Pro výsadbu nejen do liniových výsadeb musíte mít rezistentní odrůdu, nemá cenu do přírody dávat nějakou plodonosnou dřevinu, která potřebuje každoroční ošetření, to nechceme. Potřebujeme ovocný strom, kdy z jednoho stromu sice nebudeme mít pět bedýnek hezkého velkého ovoce, pro to je nesázíme,

ale obrazně řečeno jen jednu bedýnku, která spadne a bude k dispozici pro zvěř a ptáky. A hlavně se o takový strom nemusíte pravidelně starat. Přijde období prosinec leden, je tu plno ptáků, vše vyzobou, nehledě na to, že strom a nebo alej stromů je potřebný krajinný prvek v krajině, pod ním je několik metrů trávy, kde je hmyz, bažant si tam najde mravence. Je to zcela jednoznačně základní prvek biodiverzity v krajině. Postupně jsme přešli jen na ovocné dřeviny, které nepotřebují chemickou ochranu, sázíme několik druhů jabloní, švestky, třešně, dali jsme do krajiny i nějaké hrušky. Ty ale mají problém, že se i v obcích hodně rozšířily okrasné tuje a hrušky jsou od nich napadány rzí. Navíc hruška dozraje, spadne, za dva týdny pod stromem nic není, zatímco jablko spadlé pod stromem vydrží dlouho do zimy.

Kolik jste už takto zasázeli stromů a v jakých místech a jak tyto výsadby praktikujete?

Vedu si záznamy o všech opatřeních a za ty roky jsme u nás v honitbě vysázeli už více než 3500 stromů a docela dost kilometrů liniových výsadeb. Možná je to velké číslo, ale uvědomte si, že třeba obnovujeme původní historické cesty a nebo osazujeme svodnice, ona má třeba 6 km, a když sázíte po šesti metrech, tak to je stromů a stromů...

V minulosti jsme osazovali i polní cesty, které byly bez výsadby, svodnice mezi poli se zase osazovaly v těch místech, kde se nově dělily pozemky. Na některých místech neslouží výsadby jako cesta, ale například jsme švestkami po dohodě se zemědělci rozdělili pole šestimetrovým travnatým pruhem, na který se švestky vysázely jako krytina a potrava pro zvěř, nemluvě o protierozním účinku a ochraně před větrem takového pruhu.

Je to ale vždy o dohodě se zemědělcem, který na pozemcích hospodaří, vlastník pozemku je samozřejmě také neopominutelný, ne že by byl druhořadý, ale ten mnohdy ani neví kdo a jak na jeho pozemku hospodaří. Nejlepší je domluva tam, kde zemědělec hospodaří přímo na svém pozemku. Se zemědělským družstvem jsme se dohodli kde a jak by byla výsadba možná a my myslivci jsme sázeli.

Zkuste prosím názorně popsat, jak vlastně ovocné stromy v krajině sázet...

Ovocné stromy sázíme ve sponu po 6 metrech, jamky nám dělá mechanizace, minibagřík vytvoří jámu minimálně do hloubky 50 cm, když bude 60 cm tak se nic špatného nestane, v průměru 50 cm a vyhrnutou zeminu dá na jednu stranu. Strom se zasadí, zahrne se po krček. Pokud je 25 cm od spodu jámy po krček, máte krček 20 až 25 cm pod úroveň terénu. A pokud zbytek vyhrnuté zeminy navrstvíte kolem jako hrázičku, vznikne vám kolem stromku kruhová prohlubeň, do které se při zalévání bez problémů vejde 100 l vody.

První rok stromy pravidelně zaléváme, objíždíme výsadby traktorem s cisternou. Když dáte každému stromu aspoň 100 l, tak 14 dní vidíte, že je okolí stromku vlhké, strom roste, je pod ním tráva, která se nevyžíná, slouží

jako kryt pro zvěř. Je tedy velmi důležité zasázet tak, aby voda mohla zůstat.

Ke každému stromu se také musí dát kůl, plastová ochrana kmínku se musí na dvou místech napevno přitáhnout ke kůlu. To je nezbytná ochrana proti srncům. Plastová ochrana je nejjednodušší, sice se ne zrovna dobře splétá dohromady, ale když strom zesílí, tak se sama rozepne a vy už pak jen jednou vytrhnete ze země v době, kdy už ani ochrana, ani kůl nejsou potřeba.

Sázíme v období března až dubna, když prší, tak se stromky tak často zalévat nemusí. Nejvíce zalévání stromků z jarní výsadby připadá vždy na červenec, srpen a tak do poloviny září, pak již začíná být více vláhy vlivem podzimního počasí. Když bude rok jako letos, nemuselo by se už příští rok zalévat. Při svých cestách vidím, že na mnoha místech se sice stromky vysázely, kolem kmenů ale není místo pro vodu a navíc je pravidelně nezalévají, pak se nelze divit, že nejpозději do roka je minimálně polovina výsadby suchá.

Kromě liniových výsadeb ale máte v honitbě také remízy. Mají nějaká specifika a dáváte do nich také ovocné stromy?

V první řadě je třeba sledovat krajinu a vytipovat místa pro remízy. Například zde v honitbě jsme měli místo, kde byla každý rok půda promáčená, nic moc tam nerostlo a mechanizace se při ošetřování pozemku bořila. A tak jsem se domluvil se zemědělcem a na tom místě jsme obnovili pramen a vysázeli remízu, který má dnes ve svém centru přirozené trvalé napajedlo.

Je třeba také po deštích sledovat, kam se voda stahuje a kudy z pole odtéká. Je třeba využít různých terénních zlomů a svodnic, pak se nemusíte o remízu tolik starat. A pokud se jedná o napajedla, stačí mnohdy jen vyhloubit terén, případně vložit fólii, voda se dá i dovážet.

Do remízů sázíme ovocné stromy, ptačí zob, pámelník, šípek, meruzalku, svídu krvavou, trnky a celou řadu dalších křovin. U remízů také vytváříme z návětrné strany zápoj ze smrčků, které ale zaštipujeme a nenecháme vyrůst do výšky, spíše do šířky, aby vytvořily ochranu před větrem a sněhem a pod nimi byl kryt pro drobnou zvěř. Stejně tak jsme kolem přirozeného napajedla u pramene vysázeli vrby, které seřezáváme, aby vytvářely stín a kryt.

Viděl jsem, že ale máte zkombinované remízy i s potravními políčky...

Kde to jde, tak se snažíme v rámci remízu vytvořit i potravní políčko. Tam se dává krmná kapusta, čirok, senegalské proso, ne to normální proso, které na podzim máte rychle vypadané, dáváme i čumízu, trávy pro zajíce, topinambur a ozdobníci čínskou.

Tak to slyším poprvé, co je za druh ozdobnice čínská a jaké má výhody?

To je můj nápad, jak jezdim po republice, tak jsem viděl tuto rostlinu na polích a začal jsem se zajímat, zda by se nedala pro zvěř a prvky v krajině využít. Zjistil jsem, že je to rostlina, která se nechává na polích do jara a někdy v březnu se sklízí a dělají se z ní peletky. Když jsem zjistil, že se dá v okolí Valašského Meziříčí, kde ji pěstují, koupit, tak jsem si ji taky vyzkoušeli.

Dá se z této plodiny samozřejmě vytvořit lán, ale to by bylo dobré tak pro prase a nebo lišku, a to nepotřebujeme. My tu děláme z této rostliny takové jakoby hrany na pozemcích a mysliveckých políčkách, je to v zimě lepší kryt než kukuřice, která uschne a v zimě tolik nekryje.

Ozdobnice dělá trsy a rozrůstá se, je to vytrvalá rostlina. Na Moravě ji sází ve sponu 80x80 cm, ale my jsme sázeli ve sponu 100x100 cm, po nabytých zkušenostech bych ji už raději sázel ve sponu 120x120 cm. Zajáci a bažanti mají pak lepší probíhačku, méně to vyhovuje predátorům. Je to vytrvalá rostlina, hlízy se dají sázet pod rýč, je nenáročná na údržbu. Na jaře porost pojezdí drtič a je hotovo. V prvním roce, když jsme vysázeli, tak jsme museli chemicky ošetřit, aby porost nezarostl lebedou, ale teď už vůbec.

Vytváříte ještě nějaká jiná opatření ve prospěch krajiny?

Samozřejmě jsme za ta léta osázeli všechny holé meze, dnes už jsou keře pěkně narostlé, hlavně pámelník a ptačí zob. Je to bezesporu velké plus v krajině, každý takto využitý metr půdy přispěje k podpoře biodiverzity. A třeba při chemickém ošetřování polí je takováto křovinná mez přirozenou zábranou proti šíření postřiků na sousední pole.

Vytváříme také zvěřní políčka, máme jich asi 15 ha různě po celé honitbě, sejeme na ně většinou oves, krmnou kapustu a nebo kukuřici, je to vše pro zvěř, nesklízí se, údržbu políček si platíme u jednoho místního zemědělce, vždy si jen řekneme jakou plodinu kam chceme.

Bohužel vše se také na peníze počítá, z čeho vaše aktivity financujete?

Na zvěřní políčka dostáváte 8000 Kč za hektar, čerpáme dotace z Ministerstva zemědělství. Co se týká výsadby stromů, financuje to hlavně obecní úřad nebo zemědělské družstvo.

Co se týká práce, to dělají myslivci zadarmo ve vlastním zájmu. Náklady na péči a na krmiva pro zvěř a na chod mysliveckého sdružení si financujeme z vlastních zdrojů, máme příjem za zvěřinu, děláváme ples. My se nesnažíme, abychom byli zisková organizace, končíme vždy finančně z nějakou nulou.

Ale pro představu v hrubých číslech - ročně nás stojí honitba 150 000 Kč a na to musíme vydělat. Péči o krajinu naštěstí financuje družstvo a obec, to je mimo. Jen letos na jaře stály výsadby skoro 300 000 Kč, jeden strom vyjde na 500 Kč s kolíkem, ochranou, dává se do jamky hydrogel kvůli stažení vláhy, je nutná nějaká doprava,

stromy se musí po dovozu založit strojově vyhrabat brázdy, pak zahrnout, dovézt a prolít vodou. A odtud postupně odváženy na místo výsadby a to jsou všechno náklady.

A využíváte také dotace a programy z AOPK nebo z Ministerstva životního prostředí?

Zatím ne, využili jsme zatím jen dotace Ministerstva zemědělství na krmná zařízení, napajedla, sklopce a nebo betonové nory.

V péči o krajinu vám pomáhají i jiné společenské spolky a složky ve Viticích?

Péče o krajinu neznamena jen sázet stromy, ale třeba i úklid honitby, to s námi dělají hasiči, my myslivci se víc specializujeme na potoky, oni chodí třeba kolem silnic. Ale sebere se toho poměrně hodně a za ty roky znečištění přírody klesá, i když odpadů je v přírodě stále dost. Černé skládky už fakticky nejsou, ty jsme zklíkvidovali, ale stále je tu nešvar lidí, kteří místo do popelnice odhodí odpad z auta do přírody.

Jak fungujete z hlediska propagace myslivosti, pořádáte nějaké akce, dětské dny?

Ve Viticích je základní škola do páté třídy a školka, pro děti děláme ukázky zvěře a povídání o zvěři, která je tady v honitbě, aby děti poznaly bažantí slepici od koroptve nebo bažanta, a že smec není malý jelen. Vezmeme preparáty, shozy, psy, v rámci dětského dne jsme měli střelbu ze vzduchovky nebo z luku. Každoročně se dělá poslední leč i pro veřejnost, vstup je zdarma, lidé přijdou do hospody, máme tombolu. Spolupráce s obecním úřadem je dobrá a snad děláme dost pro to, aby si lidé nemysleli, že chodíme jen s puškou přes rameno a lovíme.

A co podpora od pověřené obce, od krajského úřadu?

Spadáme pod Český Brod, dotace si vyřizujeme na kraji sami. Co se týká spolupráce s Českým Brodem, tak ta je suprová, to není problém. Tak trochu se mi nelíbí spolupráce v Kolíně, vymysleli si přezkušování mysliveckých hospodářů, to se mi dost příčí. Chlapi si musí vzít dovolenou, dojít v 11 hodin na úřad, nějaký mladý člověk přezkouvá důležitě někoho, kdo dělá myslivost čtyřicet let. Co chtějí dělat, když to někdo nesplní, koho tam dají a koho tam obsadí? Lidi to dělají ve svém volném čase, není to výdělečná činnost, tak co blbnou?

V Kolíně máte ale také okresní myslivecký spolek?

Máme ho tam, to ano, ale teď mi řekněte, jak nám spolek může pomoci, když je to vše o penězích? Já si myslím, že hlavní iniciativa by měla vzniknout zdola z mysliveckých spolků, a to mnohdy není. Lidé říkají, jak krajina špatně vypadá, ale přitom nic neudělají, mají pole, mají pozemky, ale radši vše pronajmou a nemají s pozemky starosti. Tady je kámen úrazu, sami myslivci musí začít.

Jakmile vlastníte pozemek, tak se k vám zemědělec chová jinak a vy máte možnost se domluvit. Půda není, nebude ji víc a zemědělci po ní prahnou. Je to ale vše o lidech a musíme všichni chtít něco pro krajinu udělat. Někdo dá práci, někdo má nějaké finance, ale nemá čas na práci, hlavní jsou ale kteří mají nějaké pozemky, ti musí jako první říci, co chtějí s pozemkem dělat a jak si představují na svém pozemku hospodařit.

Mezi myslivci je mnoho majitelů pozemků, mnoho těch, kteří mohou začít třeba jen tím, že se budou zajímat, co by se dalo pro krajinu udělat a zda by nebylo možné dát jejich pozemek k dispozici právě na úpravu krajiny a zlepšení podmínek pro život naší zvěře.

připravil Jiří KASINA